

Reflexe Audio café podzim 2023

Audio café bylo shlukem inspirace a motivace, nejen poslouchat a kriticky o poslouchaném přemýšlet, ale i tvořit. Boj, jako zastřešující pojem témat letošních poslechových večerů fungoval právě kvůli originalitě uchopení a popsání všudypřítomných nevšedních i každodenních rozporů na mnoha různých úrovních a v mnoha rozmanitých, vzájemně odlišných kontextech. Série poslechových večerů má tak jedinečný efekt právě díky možnosti komparace jednotlivých tvůrčích přístupů autorů a autorek, jejich poměrně univerzální snahy, zároveň rozdílnému směru vývoje tvůrčích technik. Dramaturgie pokryla boje, které mnozí z nás prožívají, a snaže se s nimi dokáží ztotožnit, ale i ty, které jsou, respektive byly, naprosto nepředstavitelné. Nehledě však na to, jak moc známé či neznámé je téma samo o sobě, audio café poukázalo na důležitost zpracování tématu způsobem, který nehledě na jeho známost nebo neznámost dokáže v posluchačstvu probouzet city, pokládat otázky a na ty záhy odpovídat.

Na ty otázky, které se dotýkají tvůrčích procesů a záměrů, které audio dokumenty ve mně a mých kolegyních a kolezích mohli v následných diskusích autoři a autorky odpovídat a prohlubovat tak celou poslechovou zkušenost. Osobně jsem vnímala rozdíl v jednotlivých přístupech autorsva – jak tvůrčích (směr, kterým se vydali, styl, jakým zpracovali téma – jestli spíše zpravodajsky, nebo dokumentárně, příběhově), tak i úroveň promyšlení a preciznosti (naplňování záměrů nebo volnosti a nespoutanosti průběhu)

Jak už jsem však naznačila, největší inspirací mi byly poslechové večery v otázce vlastní tvorby – navzdory odlišnosti přístupů jsem cítila univerzální a spojující potřebu prozkoumat zkušenost sebe či někoho jiného, nejrůznější sociální fenomény atd. a přenést to vše médii, které má potenciál oslovit veřejnost, dál, zdokumentovat svědectví těch, kteří by ho sami nezdokumentovali a všemi přístupy a dokumenty prostupující odvahu přinést svědectví, které se tak dostane k lidem. Cyklus poslechových večerů mi jednoznačně ukázal, jaké možnosti máme a mohu využívat ve snaze komunikovat směrem k veřejnosti. Jako studentka jednooborové antropologie často přemýšlím nad formou výstupu z vlastní práce, která by přesahovala akademii, a přinášela důležitá témata do veřejného prostoru. Východisko, jak jsem si myslívala, pro mě osobně představovala vizuální antropologie a dokumentární tvorba. Díky kurzu jsem ale pochopila jakou sílu má vizuálně opouštět a pracovat s imaginací posluchačstva.

V rámci této krátké reflexe bych tak chtěla vyjádřit vděk za tento kurz – neznala jsem možnosti, které nabízí žurnalistické díly, ale všechny večery byly svou podobou, atmosférou a samotnou existencí osvěžením, které mě dovedlo k přemýšlení o možnostech, které mám jako antropoložka.

Děkuju.

Anna Váchová